

JENNIFER GREENE

Kõiges on
süüdi

PARIS



1. peatükk

Süütunne oli nii mõnus.

Kelly Rochard haaras oma õlakoti ja hüples sajanditevanuse võõrastemaja veranda pragenenud trepiastmetest alla. Ta põles soovist haarata endasse kevadise Pariisi vaatamisväärsusi, lõhnu ja helisid.

Kes oleks osanud seda arvata? Et temasugune seltsiv, uudishimulik, lootusetult avameelne inimene suudaks sellise suure saladuse enda teada jätta?

Mitte keegi isegi ei tea, et ta siin on.

Muidugi, nädala pärast läheks ta tagasi koju South Bend'i, tunnistaks kõik oma uuele kihlatule üles, ei luiskaks enam kunagi, seni kuni elab, ja ilmselt kahetseks kahe-kolme igaviku jagu oma patte. Nagu tema ema armastas ütelda, võib tüdrukust katoliiklase välja juurida, kuid oma süütunde all peab terve elu kannatama.

Kuid täna ta lihtsalt ei hoolinud sellest. Süütunne või mitte, tal oli siin olemise üle hea meel.

KÕIGES ON SÜÜDI PARIIS

Lustlikult astus ta äärekiividelt maha – ja tosin autopasunat tuututas tema peale. Südame kloppides astus ta kiiresti tagasi. Paar taksojuhti karjusid mööda sõites – midagi *connarde'i*, *ballot'* ja *tête de linotte'i* kohta. Ta oli üsna kindel, et solvanguid olid sihitud tema geneetilistele iseärasustele, millele oli lisatud paar üldisemat viidet selle kohta, et ta on ameeriklasest tuulepea.

Olgu, olgu. Ajavahe andis tunda ning tema pea polnud kõige selgem, ja selleks, et välja selgitada, kuidas, eelistatavalt ilma surma saamata, ühest kohast teise jõuda, vajas ta natuke aega – ja kaarti.

Väike võõrastemaja, kus ta peatus, ei tundunud asuvat just linna kõige uuemas ja turvalisemas osas, ent ümbrus pulbitses siiski värvidest.

Tänavamüüjad meelitasid teda värsketest lilledest kimpe ostma. Järgmine müüs *café*d – mida ta kohmakalt uhiuusi eurosid käsitsedes ostis ja kergel sammul edasi liikudes lonkshaaval rüüpas. Jalakäijad sagisid, ilmselt olid nad teel tööle. Kõik naised nägid välja nii asjalikud – nende riided polnud küll hirmkallid, kuid isegi lihtsale stiilile olid vürtsi lisatud huvitava salliga, mis oli kaunilt seotud. Üks mees tegi talle silma. Kelly vahtis ammuli sui lahtist toidupoodi, kus värskete puuviljade lõhn segunes lillede luksusliku aroomibuketiga.

Naeratus tema näos muutus üha laiemaks ja totakamaks. Ta oli vaba. See oli Pariis. Maikuus. Romantika linn. Tulede linn.

Tema isa linn.

Pagaripoe lahtine uks meelitas ta sisse. Pärast esimest pilku *croissant'*idele ja *baguette'*idele mõistis ta, et on näljast suremas. Eurod olid vahetatud – ta oli kindel, et liiga palju – aga praegu polnud tal ka patustamise vastu midagi ja oli väärt kõike seda, mida pagar talt ilmselt välja pettis. Kondiitritooted olid võised, kerged nagu magusapuhang tema keelele.

Kookide, kohvi ning käekotiga vehkides astus ta tagasi jala-käijate rüsinasse... kui järsku haaras tal keegi käest.

Esialgu reageeris Kelly pigem ärrituse kui hirmuga.

Kui tänavaröövel sikutas, sikutas Kelly vastu. Kuid ei, vargaga mehkeldamine polnud just kõige targem asi, mida Kelly kunagi teinud oli – eriti, kui tõbras oli naise viiest jalast ja viiest tollist tubli pool jalga pikem ning kaalus temast vähemalt viiskümmend naela rohkem. Aga nagu tema ema sünnituse ajal tähele oli pannud, oli Kelly loomupäraselt kangekaelne nagu eesel.

Tema saiake lendas käest. Kohv pritsis igale poole. Tal oli tublisti tegemist ainuüksi tasakaalu säilitamisega – ja enese vabastamisega –, nii et ta ei saanud esialgu arugi, miks röövel nii kõvasti tema kätt tiris. Kuid siis ta taipas. Kiirelt. Tema kihlasõrmus kaldus *tõepoolest* päikese käes särama, see ilmselt oligi päti tähelepanu köitnud. Mees tiris tema sõrme nii kõvasti, et tüdruk peaaegu karjatas, kuid see oli vaid valust.

Kui mehel õnnestus sõrmus enda kätte võidelda, lasi Kelly kuuldavale sõjahüüde, mis oleks kohane mereväelasele. „Anna see tagasi, sa mädanenud, kirpudest äranäritud litapoeg!”

Ta ei suutnud lõpetada, kuna röövel keeras ta äkitselt ringi ning surus kõvasti vastu oma rinda. Naise julgus lõi hetkeks kõikumana ning kadus sootuks. Ta unustas sõrmuse. Unustas helge päeva ning imelise Pariisi.

Kui kondine käsi tema kõri pigistas, unustas Kelly peaaegu kõik.

Näod ja poodide vaateaknad muutusid uduseks. Hääled sumbusid kaugeks kakofooniaks. Ta polnud kunagi tundnud sellist hirmu. Kogu tema teadvus oli suunatud vargale. Mees polnud suur, kuid naisest siiski tublisti kogukam ning lõhnas rohtude ja meeleheite järele. Tema haisev hingedhk paiskus naise kaelale,

KÕIGES ON SÜÜDI PARIIS

tema keha lehkas vana higi järele. Mees sisistas Kellyle midagi prantsuse keeles.

Neli aastat prantsuse keelt keskkoolis ei hõlmanud kogu mehe sõnavara. Siiski oli tüdruk üheksakümmend üheksa protsenti kindel, et sai temast aru. Röövlile paistis tunduvat, et naise ema on madala moraalliga ja Kelly ise väärtusetu lipakas, kelle elu pole koera hingeõhkugi väärt, kui ta oma ridiküli ei loovuta.

Kelly oli valmis seda tegema.

Peaaegu.

„Kuulge,” ütles ta meeleheitlikult ja siis vakatas. Mees tugevdas survet tema kaelale. Ta ei saanud hingata. Ta ei suutnud mõtelda. Ta oli piisavalt paanikas, et südamerabandus saada. Või püksi lasta. Või oksendada.

Või kõike kolme.

Kõike korraga.

Röövel sisistas veel ühe käskluse, vihasemalt ja tungivamalt kui esimese.

Ta sai aru, sai aru. Tal polnud plaani väljatöötamiseks aega. Ta kas laseb lahti oma käekotist või murrab mees tema kaela.

„Vaadake,” nuuksus ta. „Te ei saa aru. Te võite saada kogu mu raha. Ma ei hooli sellest. Te võite võtta viimse kui euro, viimsegi dollari. Ja kõik krediitkaardid. Kõik. Mu pass – kas te mu passi tahate? Te võite ka selle võtta. Aga ma vajan hädasti mõningaid pabereid sellest kotist. Teie neid nagunii ei taha. Palun, ma...”

Viimse hapnikutagavara lõppemisega katkes ka tema hääl. Katkes täielikult nagu mobiiltelefon, millel on aku tühjaks saanud. Ta püüdis end veenda, et see pole oluline. Mees ei saanud ilmselt inglise keelest aru, nii et miks ta üldse teda veenda üritas?

Ainult, et... tema käekotis olid mõned väga vanad, väga isiklikud kirjad. Tema isa kirjad. Ainus, mis tal isast oli jäänud. Need

olidki põhjuseks, miks ta tegi selle impulsiivse reisi Pariisi. Ta ei saanud neist loobuda. Ta lihtsalt ei saanud.

Mehe teine käsi haaras naise vasakust rinnast ning pigistas. Tugevasti.

Kelly vabastas käekoti oma haardest kiiremini kui tulise sõe.

Röövel krabas selle enda kätte ja lükkas naist tugevalt. Tüdruk kukkus tsementkõnniteele, lüües ära nii oma põlve kui küünarnuki.

Kõik juhtus nii kiiresti. Röövel kadus rahva sekka. Mõned jalakäijad kõndisid edasi, käitudes nii, nagu Kelly oleks nähtamatu, teised aga kiirustasid tema juurde, kaastundlikult prantsuse keeles vadistades. Keegi kutsus sandarmi – ta sai aru, et see sõna tähendas politseid, kuid sellest ta enam ei hoolinud. Selleks oli juba neetult hilja.

Tal polnud häda midagi. Kuid ta polnud veel aru saanud; ta ahmis ikka veel õhku nagu paanikasse sattunud kaldale uhutud vaal... aga tegelikult ta teadis, et tema endaga on kõik korras. Tema kihlasõrmus, tema pass, tema raha – selle kõige kaotamine oli õudusunenägu, kuid ta oli elus ning see tõbras läinud.

Kõige selle võis üle elada, välja arvatud nendest kirjadest ilmajäämise. Keegi ei teadnud, et tal need üldse olid, isegi mitte ema. Eriti just ema. Ja mitte keegi ei peaks neid näruseid vanu ümbrikke vähimalgi määral väärtuslikeks, sest need lihtsalt polnud seda.

Mitte kellegi jaoks peale Kelly. Kahjuks olid need talle asendamatult hinnalised ja kaotus on talle tõsine hoop.

„*Mademoiselle...*” Vuntsidega mündris mees trügis läbi pealtvaatajate ja kummardus tema kohale. Politseinik. Kuid mida tema teha saab? Leiab varga sellises linnaliikluses üles? Tüüp on nüüdseks juba ilmselt Eiffeli torni juures. Ja kui tal juhtub aega olema, et käekott avada, võtab ta loomulikult raha ja krediitkaardid ja passi ning kõik ülejäänu viskab lihtsalt minema.